

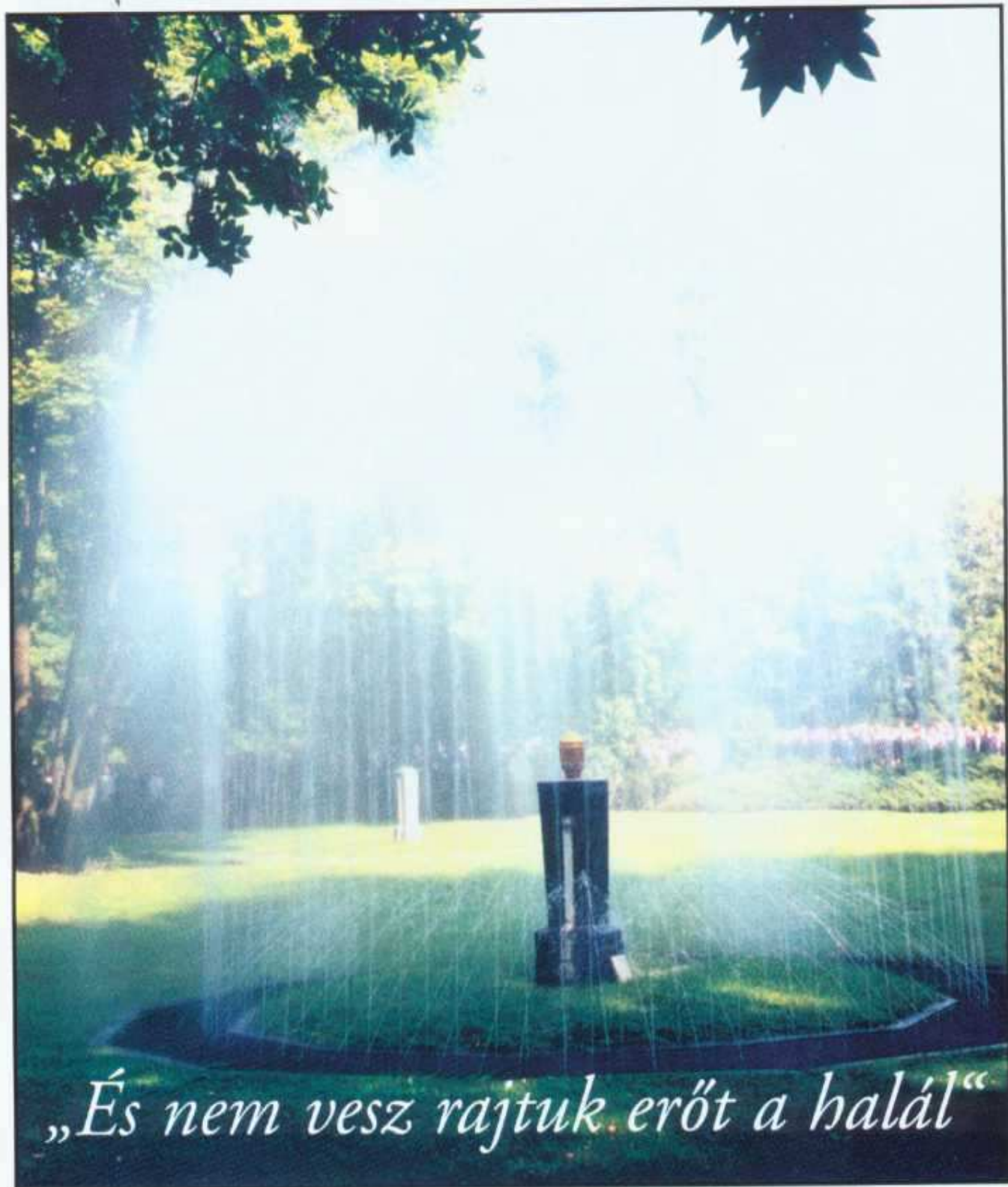

A mi jogaink a ti biztonságotok

FRÁSZ

A FÜGGETLEN RENDŐR SZAKSZERVEZET LAPJA • 2002. SZEPTEMBER

IN MEMORIAM FÁBIÁN ÁGOTA

A Független Rendőrszakszervezet elnökeként nekem jutott az a megtisztelő, de keserű pohár, hogy az utolsó alkalmat megragadva az FRSZ, a honi és külföldi társszakszervezetek tagjai, az elhunyt munkatársai, családtagjai és barátai nevében szavakban is megadjam a végtisztességet főtitkárunk, Fábíán Ágota hamvainak.

A felfoghatatlan csapás felett érzett bánatot és kétségbeesést képtelen voltam megemlékezéssé formálni. Erőmből mindössze annyira futotta, hogy töredékesen és halványan ugyan, de mégis megpróbáljam elmondani, hogy miért szeretjük annyira Ágit, és miért érezzük olyan nagynak a csendet és olyan üresnek a távozás óta pergő órákat, mint talán még soha.

Fábíán Ágotával egy olyan ember távozott közülünk, aki arra született, arra áldozta egyszeri és megismételhetetlen életét, hogy egy kicsit jobba tegye mindannyiunk számára ezt a világot.

Kevesen tudják, de Ági középiskolai tanulmányai alatt azt az álmot táplálta magában, hogy jogász lesz. Átlagon felüli igazságérzéke megalkuvást nem ismerő habitussal párosult. Miközben ő is korán felismerte, hogy még a gonoszság erői díszlépésben masíroznak a földön, és a jószág csak alig észrevehető mozdulatokat tesz, azt is tudta, hogy neki a szükségét szenvedők, a megkeserítettek, a másoknak méltatlanul kiszolgáltatottak oldalán van a természetes helye.

Am hiába volt a jó érettségi bizonyítvány, az előírt pontszámot meghaladó felvételi eredmény, hely hiányára hivatkozva nem vették fel a jogi egyetemre. Fellebbezését egész életében emlegetett fordulattal uta-

MINDENT KÖSZÖNÜNK!

FÁBIÁN ÁGOTA r. őrnagy, főtanácsos 1953. november 11-én született Budapesten. Iskoláinak befejezése után 1972-től a Belügyminisztérium állományában dolgozott, 1973 óta hivatásos szolgálatban.

1991-ben a nem sokkal korábban alakult Független Rendőr-szakszervezet Központi Koordinációs Irodájának vezetője lett.

A Tőle megszokott teljes erőbedobással, hatalmas tenni akarással kezdte meg azt az embert próbáló tevékenységet, amelyet az érdekvépviseleti munka megkíván, és ezt szinte soha nem szüneteltette, sőt még fokozta, amikor az 1994. évi kongresszusunkon az FRSZ főtitkárává választották.

De ÁGOTA maradt mindenkinek.

Tisztsége mellett tanult, másoddiplomát szerzett.

Persze ahhoz, hogy ilyen intenzitással dolgozzon, kellett egy olyan nagyszerű társ, mint a férje, akivel csaknem harminc évig segítettek és támogatták egymást. Jóban és rosszul. Gyermekei is, bár gyakran kellett hiányolniuk Őt, de elfogadták és büszkéek voltak rá, hogy a Mama hazai és nemzetközi téren is elismert személyiség.

Azon fáradozott, hogy a Belügyminisztérium, a Rendőrség valamennyi munkavállalójának javuljanak a munka- és életkörülményei.

Múlhatatlan érdemei voltak abban is, hogy megnőtt az FRSZ súlya és tekintélye a nemzetközi rendőr szakszervezetek európai tanácsában.

Ember volt a szó legnemesebb értelmében, olyan ember, aki erőt adott a munkatársaknak, a tisztségviselőknek, ha hullámvölgybe került a harcuk. Olyan ember volt, aki a két végéről égette a gyertyát. Törékeny, de nagyon erős. Harcos, magabiztos és rendkívüli diplomata.

Senki, de még Ő sem gondolta, hogy beteg lehet.

Augusztus 21-én döbbenten álltunk a hír hallatán és a bénultság azóta sem engedett, s a könnyeink kiapadhatatlanok.

Másokért vívta a harcot. Saját magáért soha nem harcolt, a végső harcot pedig már nem tudta megvívni.

MARADANDÓT ALKOTOTT.
PÉLDAKÉP VOLT ÉS AZ IS MARAD.
AZ FRSZ TÖRTÉNETÉBEN
HATALMAS ŰRT HAGYOTT MAGA UTÁN.

Sugár Klári

sítozták el: „mivel a jogi pálya el van nőiesedve, fellebbezését nem vehetjük figyelembe...” Az egyetem folyosóján több őszinteségből volt része az illetékestől: a maga apja maszek szabó. Anyja háztartásbeli.

Ez így együtt rossz ajánlás.

Ágota édesapja valóban maszek szabó volt. Egyedül tartotta el a családját. Édesanyja azért maradt otthon és vállalt házfelügyelői munkát, hogy a későn és súlyos csipőficammal született kislányával lehessen. Az ablakaival egy sötét lichthófra néző házmesterlakásban azonban nagy szeretetben élt a család.

Ágota idősebb bátyja, Jenő, a Magyar Állami Operaház Balett Társulatának tagjaként vonult vissza az aktív művészi munkától, hogy a rendszerváltást követően több mint egy fél évtizeden át a Táncművészeti Főiskola főigazgatójaként segítse a világhírű magyar balettművészet utánpótlásának pályakezdését.

Másik bátyja, Péter, az édesapa példáját követve önálló és független egzisztenciát teremtett magának.

És házasságkötésük után, csaknem harminc esztendővel ezelőtt ennek a házmesterlakásnak a hátsó szobájában kezdték meg Ági halálával végződött közös életüket a fiatalok: Gál Ágota, aki felvette

férje nevét, és társa, Fábíán Gyula, aki a Zsaru Rendőrségi Magazin egyik alapítójaként, majdnem egy évtizeden át a főszerkesztő helyetteseként szolgálta azt az ügyet, amit kettőjükhez egyedül méltónak tartottak.

Ágota egyetemi jelentkezésének elutasításával Magyarország elvezített egy jogászt, de nyert egy következetes, lelkiismeretes és hajtha-

tatlan jogvédőt. Egy olyan embert, aki képességeit mindig a lehetőségek maximális kihasználására igyekezett fordítani: mégpedig akkor és úgy, ahol és ahogy éppen lehetett.

Éppen harminc éve, hogy programszervezőként megkezdte belügyi pályafutását a Belügyminisztérium Művelődési Házában, vagy ahogy egykor közkeletűen hívták, a BM Klubban. Indulásának éveit ugyanaz az őszinte lelkesedés és igényesség jellemezte, mint későbbi munkásságát. Fáradhatatlanul ontotta az ötleteket: a BM Klubban egymást követték a szervezésében sikerre jutott rendezvények: szüreti bálók, Katalin-bálók, emlékezetes szilveszteri multságok, önálló művészi estek, filmsorozatok, fiataloknak szánt klubdelutánok, a csütörtök esti diszkó, az érdekes emberekkel szervezett beszélgetések, a Hi-Fi-stúdió, a fotó szakkör, a fiatal házások klubja és így tovább...

A kor, amelyben fiatalságunkat leélnünk megadatott, nem sok lehetőséget kínált az érdekvérvényesítésre.

Ágota a KISZ keretein belül próbált hatni: nem is sikertelenül. 1982–86 között a KISZ Belügyminisztériumi Bizottságának titkára-

Az országos választmány vidéken tartott üléseire rendszeresen elfogadták meghívását a helyi kapitányok és főkapitányok

Az ő nevéhez kötődik a FRSZ kispályás labdarúgó-bajnokság

ként igyekezett érvényt szerezni a pályakezdők sajátos érdekeinek, a fiatalok gyorsabb előmenetelének, a belügyi szemléletváltozásnak. Tisztségét választás útján szerezte: egyre többen ismerték és szerették helyezkedést nem ismerő, kizárólag észérvek előtt meghajló, belülről irányított lényéért. Szókimondó természetével és alapos értékelé-

Kongresszusa Ágotát 1994-ben a szervezet főtitkárává választja, s ezt a tisztséget tölti be egészen korai haláláig.

Időközben megszületnek gyermekei: Viktor, aki nagykorúságának elérése óta egyéni vállalkozóként alakítja sorsát, és Máté, aki édesanyját egy Magyarországon még alig és rosszul ismert, de bi-

zonyosan a jövő egyik nagy lehetőségének számító Waldorf iskola megalapításában való aktív részvételre inspirálja.

Eltemeti szüleit, akiknek még megadatik látni, hogy a későn és rossz életesélyekkel induló kislányuk országosan elismert, egyedülálló egyéniséggé fejlődik, akinek nevét a Magyar Köztársaság különböző pártállású politikai vonulatainak meghatározó személyiségei ugyanolyan elismeréssel említik, mint a legeldugottabb rendőrsziszthelyettesei...

Vitázik, érvel, szervezi az érdekvédelmi tevékenységet, útnak indítja a szakszervezet lapját, eleget tesz a különböző televíziótársaságok és lapszerkesztőségek meghívásainak, rendszeresen felszólal a Belügyi Érdekegyeztető Tanács és a Fegyveres és Rendvédelmi Dolgozók Érdekvédelmi Szövetségének tanácskozásain, véleményezi a készülő jogszabályokat, és ismételten indítványozza a meglévők módosítását... Járja az országot, képviseli az FRSZ-t az európai rendőri érdekvédelmi szervezetekben, van ideje

Az FRSZ sátrában mindenki szívesen látott vendég volt

seivel kétségtelen respektust szerzett, ám egyúttal elbizonytalanította és óvatosságra készítette a sorsa felett döntési lehetőséggel bíró belügyi vezetőket, akik udvariasan de határozottan a rendőrképzés területére irányították lépteit. A rendszerváltozást megelőzően férjével együtt ott találjuk az MSZP megalakulását előkészítő Reformkörü mozgalom tagjai között, hogy aztán egyik alapítója legyen a Független Rendőrszakszervezetnek, ahol igazi lételemére talált.

Ágota 1991-ben már az FRSZ Központi Koordinációs Irodájának vezetőjeként szervezi az érdekvédelmi tevékenységet, Rekvényi László akkori főtitkár közvetlen munkatársainak egyikeként.

A Független Rendőrszakszervezet

Mindent megtett, hogy a vezetőket is megnyerje szervezetünk érdekében

az öt telefonon megkeresőkre és az egzisztenciájukban fenyegetettek csoportjaira.

Hiszi és vallja, hogy mindaddig üres szóvirág a polgárbarát rendőrség emlegetése, míg demokratikus viszonyok között maga a rendőr is valóban polgárrá nem válhat, mert különben képtelenek leszünk meghaladni a pártállami rendőrség ismérveit...

Rendőri demonstrációkat szervez a Magyar Köztársaság Parlamentje elé, kiáltványokat fogalmaz, fellép a Független Honvéd Szakszervezet demonstrációján a Pénzügyminisztérium épülete előtt emelt dobogójára, mindannyiszor támogatásáról biztosítja a pedagógusok, az egészségügyi dolgozók, a tűzoltók, és a többi társszervezetek megmozdulásait. Felemeli a szavát a munkavállalókat semmibe vevő politikai rövidlátás ellen, csöndesen és keserűen csodálkozik azokon, akik válasza sem méltatják érveit.

Közreműködik a rendőr árvák megsegítésére létrehozott Police Caritas Alapítvány létrehozásában.

Kezdeményezésére az FRSZ megalapítja a Szent György-díjat, amit azoknak a rendőri- és közéleti személyiségeknek ítélnek oda, akik a maguk területén a legtöbbet tettek a rendőrök jogegyenlőségéért, az európai értelemben vett jogállamiság megteremtéséért. E díj tekintélyét nem az adományozó, hanem a díjazottak személyisége határozza meg.

Ágota kezdeményezője és egyik alapító tagja volt az Első Rendőri Önségélyező Nyugdíjpénztárnak, és ismételt erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy Magyarországon újra megalakulhasson az Önségélyező Rendőri Egészségpénztár.

Hosszú, bár sikertelen küzdelmet vívott a belügyi gyermekintézmények privatizációjának megaka-

dályozásáért, a belügyi üdülők megőrzéséért. Nem rajta múlt, hogy a rendőrök ma rosszabb helyzetben vannak jóléti és szociális ellátásukat illetően, mint a más okból sokszor és joggal bírált, meghaladottnak vélt társadalmi formáció idején.

Nagy reményeket fűzött az európai értelemben vett jogállamiság írott és íratlan szabályaihoz, etikai normáihoz való visszatéréshez.

Amikor betegágyában fekvéssel arról értesült, hogy a belügyi közalkalmazottakra valahogy nem vonatkozik az új kormány 50 százalékos béremelési ígérete, az 1999 márciusában, a Parlament előtt elhangzott beszédére emlékeztetett:

„Nem tűrhetjük el, hogy a Magyar Köztársaság kormánya, amely joggal vár lojalitást az állami szféra dolgozóitól, ezért a lojalitásért saját ígéreteinek megszegésével fizessen!”

Kétségtelen tény, hogy Ágota önmagában nem tisztelte sem a nagy hangon meghirdetett elveket, sem a hivatali stelázsban elfoglalt magas helyet. Egész életében a

gyakorlat, a tettek embere volt. Ezért a luxusért cserébe nem sajnálta az elmaradó elismeréseket. Harminc évet töltött a Belügyminisztérium kebelében. A fizetése meg sem közelítette azokét a pályatársaiét, akik az idők szavát a politika segítségével szinkronizáltatták a maguk számára.

Ha a hivatalos elismerések számával kellene meghúznunk életének egyenlegét, csődöt mutatna a mérleg. De ha azokra figyelünk, akik őszinte emberi elismeréssel követték pályafutását, bátran kijelenthetjük, hogy jól sáfárkodott a reá bízott talentummal.

Személyisége és munkája határainkon kívül is elismerő figyelemben részesült: ez év májusában a Rendőrszakszervezetek Európai Tanácsának Végrehajtó Bizottsági ülésén, a portugáliai Portóban tárgyalásokat kezdtek vele arról, hogy szívesen látnák a tekintélyes nemzetközi szervezet alelnöki tiszttségében.

A rövid 48 esztendőre, ami adott neki, ennyi is elég lett volna. Ő

Utoljára írta alá a kollektív szerződést

azonban a rendőri érdekvédelemért és a jogállamiságért kifejtett tevékenysége mellett arra is talált időt, hogy közreműködjön a kispesti Waldorf oktatási intézmény életre hívásában. Élete utolsó hét évének minden szabad idejét erre az intézményre, Rudolf Steiner antropozófiai munkásságának gyümölcsöztetésére fordította.

Maradandót alkotott.

Az immár nyolcadik tanítási évébe lépő kispesti Waldorf Óvoda, Általános Iskola, Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Gimnázium közössége olyannak fogja megőrizni őt, ahogy nap mint nap látták: kicsi volt, törekeny, könnyű, ha elfáradt: egy kicsit bicegett – de hatalmas lélek lakott benne.

Nagyon tudott másokért harcolni. Nagyon szerette az embereket.

Hogy honnan volt benne ennyi erő? Hogyan volt képes mindeerre?

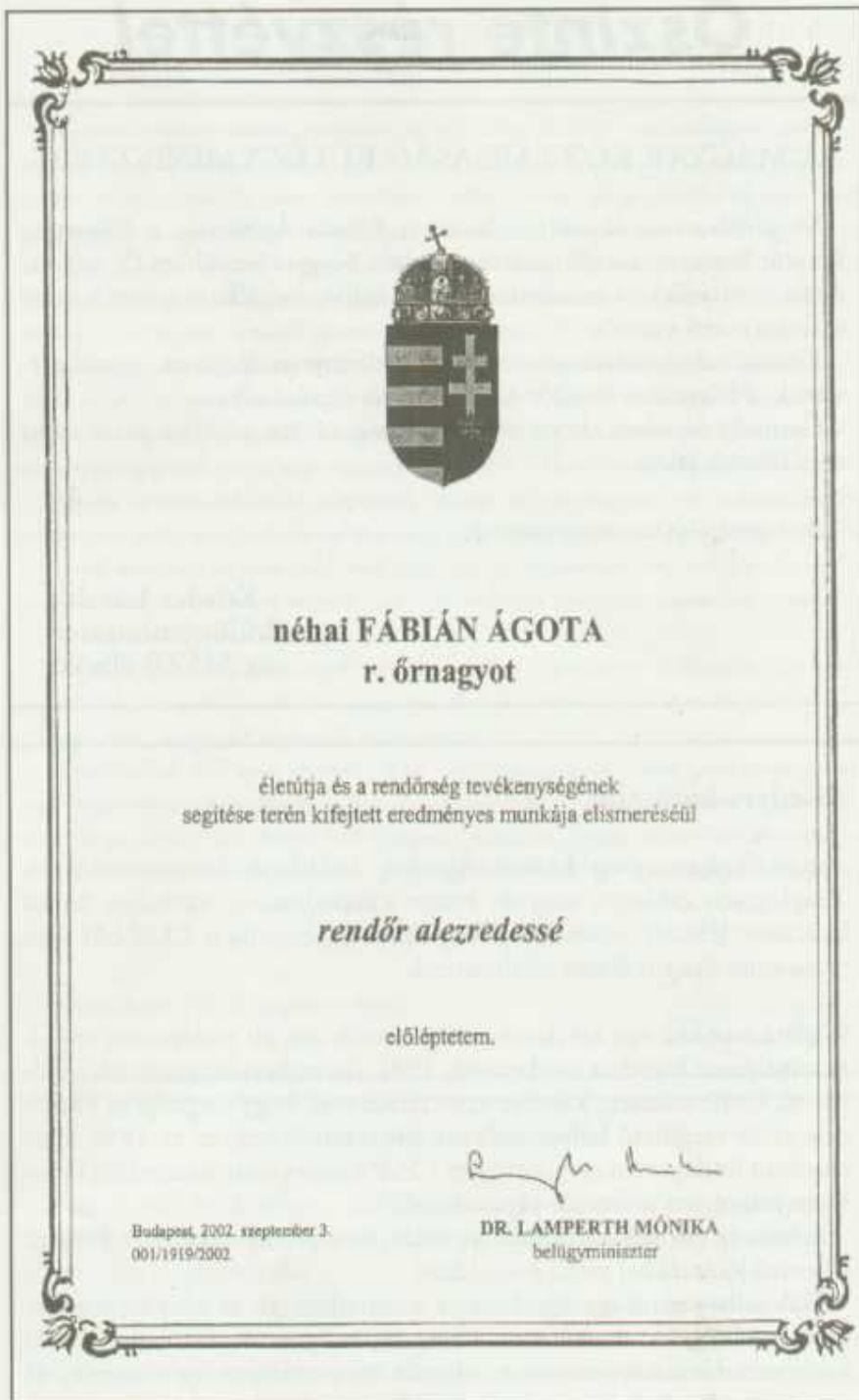
Erős és szerető családra támaszkodhatott.

Férje és fiai látták, hogy a magára vállalt feladat maga alá temetheti őt. Szerették volna jobban a magukénak tudni. Feltették a késő estékbe nyúló tárgyalások, a gyakori vidéki utazások, a véget érni nem akaró telefonbeszélgetések következményeitől. A hétvégékre hazahordott súlyos iratkötegek elvették tőlük a mama figyelmét, hiszen készülnie kellett a következő perre, a következő vitára, demonstrációra, delegációfogadásra, a soron lévő megbeszélésre, vidéki utazásra.

Látták, hogy élete gyertyáját nem csupán két végén égeti; a tűzbe veti egészen – de hiába volt minden. Az ő mamájuk ilyen volt.

Ágota a gyakori szemrehányásokra kész tervvel felelt: pontosan tudta, hogy mit fog csinálni majd, ha nagymama lesz, ha visszavonul, ha csak a családnak élhet.

Még négy év – mondogatta, és azután a család lesz az első. Az uno-

kák, a gyerekkora óta áhított, fekete dán dog, a gyógyfürdők, ahol későn felismert csípőficamának fájdalmas következményei enyhülésre találnak majd...

Betegágában is az FRSZ novemberi kongresszusára készült. A végzet azonban máshogy számolja az időt.

Ágota törekeny életének gyertyája augusztus 21-én hajnalban utol-

sót lobbant, és családjának immár csak az emlékéből meríthető erő maradt vigaszul.

Betöltötte sorsát, és mindenki büszke lehet rá, akinek megadatott, hogy ismerje őt.

*Fábán Ágota búcsúztatóján
elmondta Lukács Attila,
az FRSz elnöke*

Őszinte részvétellel

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG KÜLÜGYMINISZTERE

Megdöbbenett és mélyen lesújtott Fábián Ágotának, a Független Rendőr Szakszervezet főtítkárának halála. Nagyra becsültem Őt mint az általa képviseltekért mindenkor bátran kiálló, megalkuvást nem ismerő szakszervezeti vezetőt.

Kérem, tolmácsolják részvétemet az elhunyt családjának, munkatársainak, a Független Rendőr Szakszervezet tagságának.

Őszintén sajnálom, hogy a végtisztesség adáson külföldi utam miatt nem lehetek jelen.

Budapest, 2002. szeptember 4.

Kovács László
külügyminiszter,
az MSZP elnöke

Kedves barátaim,

most tudtam meg kedves Ágotánk halálának borzalmas hírért. Ténylegesen zaklatott vagyok, hiszen elmondhatom, valóságos baráti kapcsolat létezett közöttünk, még akkor is, hogyha a CESP-ből való távozásom óta ritkábban találkoztunk.

Történelmünk egy kis darabja tűnt el vele, aki, jól emlékszem, annyira szívélyesen fogadott minket első, 1991. decemberi látogatásunk alkalmával. Erejét sohasem kímélve azon fáradozott, hogy megadja az FRSZ-nek az őt megillető helyet európai szervezetünkben, és az 1996 márciusában Budapesten megrendezett CESP Kongresszus alkalmából tanubizonyosságot tett szervezői képességéről.

A mosoly mindig ott bujkált az arcán, és a problémákat a rá annyira jellemző jó érzéssel tudta megoldani.

Elmondhatom, hogy egy barátot veszítettem el, és tényleg nagyon szomorú vagyok. Szeretném férjét barátságomról biztosítani, akit budapesti látogatásaim során sikerült megismernem és tisztelnem, és szomorúan fejezem ki neki és fiainak őszinte részvétemet.

Hasonlóan teszem ezt az FRSZ jelenlegi és volt tisztségviselői és barátai részére, azt kívánva, hogy őrizzék meg ennek a csodálatra méltó asszonynak az emlékét, aki annyi mindent tett a rendőr szakszervezetért Magyarországon és Európában.

A szavak csak szavak maradnak, de az elismerés és a barátság eme megnyilvánulásán keresztül szeretném éreztetni azt a szomorúságot, amit szívem legmélyén érzek.

Roger Bouiller,
a CESP korábbi főtítkára

Megdöbbenéssel értesültem Fábián Ágota főtítkár asszony elhunytáról. Kérem, hogy fogadja mélységes együttérzésemet és őszinte részvétemet.

Dr. Lamperth Mónika
belügyminiszter

Őszinte megrendüléssel osztozom a család és a munkatársak gyászában. Tisztelettel emlékezem a fáradhatatlan kollégára, aki mások érdekeit szigorúan önmaga érdekei fölé emelve végezte olykor hálátlan, ám mindig elismerésre méltó munkáját.

Kuncze Gábor

BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgató

Megdöbbenéssel értesültem Fábián Ágota asszony, a Független Rendőr Szakszervezet főtítkárának haláláról, aki szakszervezeti munkáját hivatástudattal, nagy hozzáértéssel, lelkiismeretesen végezte.

Közös munkával hosszú időn keresztül jelentős erőfeszítéseket tettünk annak érdekében, hogy az egyenruhás testületeknél szolgálatot teljesítő hivatásos, köztisztviselői, közalkalmazotti állomány munkafeltételei és életkörülményei javuljanak.

Emlékét megőrizzük.

Engedje meg, hogy a Katasztrófavédelmi szervezetek és a Hivatásos Önkormányzati Tűzoltóság nevében együttérzésemet fejezem ki.

Dr. Bakondi György
főigazgató

Megdöbbenéssel értesültünk arról, hogy Fábán Ágota r. őrnagy, rendőrségi főtanácsos, a Független Rendőr Szakszervezet főtitkára 2002. augusztus 21-én elhalálozott.

Eletútja, munkássága, közösségbe vetett hite példaképpül szolgál a belügyi szerveknél szolgálatot teljesítők számára.

Sajnálattal értesítem a Koordinációs Irodát arról, hogy a végzettségem külföldön tartózkodásom miatt részt venni nem tudok.

Mind a magam, mind pedig a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság teljes személyi állománya nevében ezúton fejezem ki őszinte részvéteimet.

Dr. Berta László
r. dandártábornok
rendőrségi főtanácsos
megyei főkapitány

Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete

Megrendülve értesültünk Fábán Ágota, a Független Rendőr Szakszervezet főtitkára haláláról. Fogadjátok a gyászban őszinte részvétünket. Ágota emlékét mi is megőrizzük.

dr. Bárdos Judit
főtitkár

Mély megrendüléssel értesültünk arról, hogy Fábán Ágota, az FRSZ főtitkára elhunyt. Nagy veszteséget jelent ez, hiszen munkájával meghatározó személyisége volt a hazai szakszervezeti mozgalomnak; elvhűsége, harcosága, kiállása a belügyi dolgozók érdekeiért példa mindannyiunk számára. Kérem, hogy tolmácsolja részvétünket és őszinte együttérzésünket az FRSZ vezetésének és Fábán Ágota családjának.

Michalko Péter,
a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetségének elnöke

Hedves László! *Hedves Mindannyian!*

Megdöbbenem akkor, amikor külföldön töltött szabadságom során értesültem Fábán Ágota haláláról. Felkavaró volt a hír, hiszen fiatal volt, lendületesen, hatalmas vitalitással dolgozott a község, és egészségiével, legalábbis látszólag, semmilyen gondja nem volt.

Egy fiatal élet bevégeztelése mindenkor fájdalmas tény az itt maradottaknak. Különösen fájdalmas azonban akkor, ha ártatlanként jött ismét és nagyra becsült személyiség távozik közülünk.

Ágota szerencsések közé tartozom, aki a megalakulása pillanataitól különösképp, de mindig másik oldalról figyeltem a Független Rendőr Szakszervezet és annak kezdetektől, aktívan fellépő vezetői személyiségeinek, majd vezetőjének, Fábán Ágotának pályafutását.

Ágota nemcsak elkötelezett volt, nagy elszántsággal és odaadással, olyan pályán, melyet korábban még ilyet szakszervezet nem járt végig be. Hívó pártos és ellenfél volt egy olyan küzdelemben, melynek eredményeként jövött a rendőrök és a Rendőrség helyzete, mind anyagiakban, mind erkölcsi tekintetben.

Jól felkészült, álláspontját kiemelkedően logikával és ironizmussal képviselő tárgyaló volt, aki ugyanakkor tárgyalóban volt a realitásokkal. Nagy hár, hogy itt hagyott bennünket.

Fogadjátok hát egy immár újra csak nyugdíjas, nem szakszervezeti tag részvételműségét, csak így levélben. Elfoglaltságom ugyanis nem teszi lehetővé, hogy ott legyek, amikor drága halottakhoz perai, miközben szivárvány fénylik az égen, belemosódnak az anyaföldbe.

Nyugodjék békében!

Budapest, 2002. szeptember 3.

Valencia László

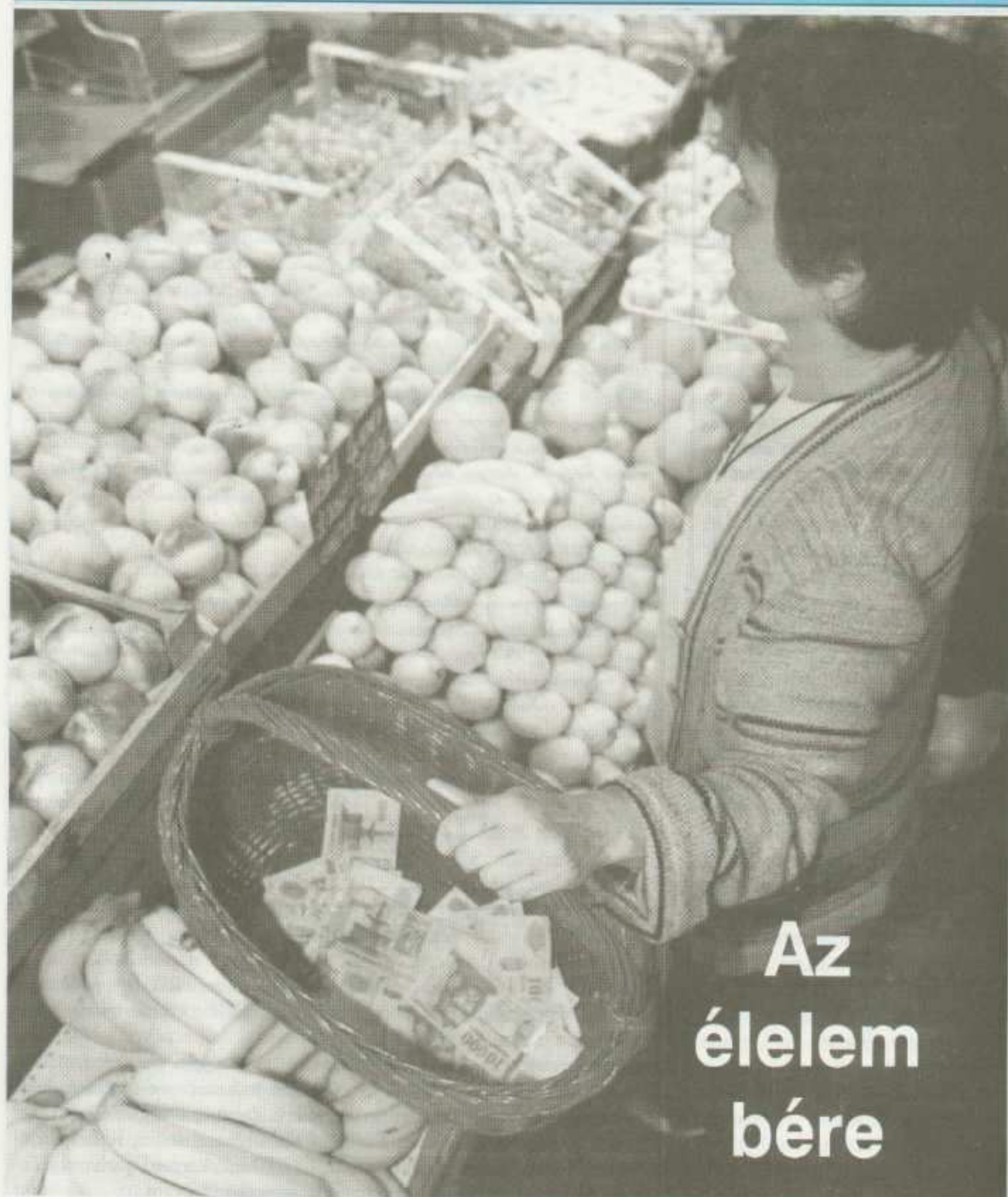
A veszteség mindnyájunké

Nagyon sok levél, távirat, telefonhívás érkezett az FRSZ-hez ezekben a szomorú napokban, nem minden írást tudunk itt közölni, de mindenkinek köszönjük a megemlékezést.

Tiszteletét fejezte ki még Michel Albin, a CESP elnöke, Johannes Immel, a CESP kincstárnoka, Zdravko Melansek, a szlovén szakszervezet főtitkára, Eike Bleibtreu, a német szakszervezet elnöke, Joseph Zammit, a máltai szakszervezet főtitkára, Inaki Osés Zurbano, a spanyol szakszervezet elnöke, Rafael Gasso Peralta, a spanyol szakszervezet ügyvivője, Cirilo Durán Reguero, a spanyol szakszervezet tagja és José Luis Galdón Caucelo nemzetközi referens.

Részvétüket nyilvánították a fegyveres testületek, dr. Horváth Balázs, egykori belügyminiszter, a hazai szakszervezetek vezetői, a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma, a Magyar Rendőrműk Szervezete, a Nyugdíjpénztár Igazgató Tanácsa, a Zsaru Magazin szerkesztősége, az ORFK Hivatalának kollektívája, a megyei főkapitányságok vezetői és kollektívái, városi kapitányságok, FRSZ szervezetek, tisztségviselők, tagok és sokan mások.

Köszönjük a megemlékezéseket!

Az élelem bére

FRÁSZ

A FÜGGETLEN RENDŐR
SZAKSZERVEZET LAPJA

Felelős kiadó: **FÁBIÁN ÁGOTA** főtktár
Főszerkesztő: **SZIRMAI MÁRIA**
Címlapfotó: **archív**

Cím: 1077 Budapest, Király u. 71., IV/404.

Telefon: 312-5486, Fax: 312-5495

BM-telefon: 13-872

BM-fax: 14-592

e-mail: frsz@matav.net

Web-oldal: www.frsz.hu

Intranet cím: <http://10.9.47.8>.

ISSN: 1419-9971

Police Caritas Alapítvány
Titkársága

1077 Budapest, Pf.: 54

Adószám: 19701974-1-42

Tel.: 06-(1)-312-5486

BM: 03-1-14-593,

06-(30)-951-8715

Mennyi is az ötvenszázalékos közalkalmazotti béremelés?

Még talán soha nem volt ennyire egységes a belügyi szakszervezetek véleménye, mint most a közalkalmazotti béremelés kérdésében. És nem csak a vélemények egyeztek, hanem a fellépés is olyan határozott, egységes volt, hogy kénytelenek voltak meghátrálni a velük szembenállók.

A Belügyi Érdekegyeztető Tanács augusztus 2-án megtartott ülésén szembesültek először a szakszervezetek azzal, hogy a kormány 100 napos programjában szereplő 50 százalékos helyett a belügyi dolgozók csupán 37,5 százalékos bérfeljesztésben részesülnek. Természetesen ez mindnyájuk számára elfogadhatatlan volt.

Az ülés levezető elnökének **dr. Bárdos Juditot**, a BRDSZ főtítkárárt kérték fel. Bizonyára nem érdektelen felidézni néhány részletet az elhangzottakból.

Bárdos Judit –... Az itt ülő szakszervezetek a Belügyminisztérium reprezentatív szakszervezetei, nekik nem a Közalkalmazottak Országos Munkaügyi Tanácsával kell megállapodni, hanem a belügyminiszterrel. A megállapodási kényszer, amit a munkavállalók kényszerítenek az itt ülő kilenc szakszervezetre, oda vezet, hogy akkor tudják a megállapodást aláírni, ha a belügyi ágazatban az átlagos 50 százalékos bérnövekedést a belügyminiszter biztosítja.

Dr. Tóth Zoltán közigazgatási államtitkár –... Összegezném akkor azt, hogy készen állunk a tárgyalásokra. Ha ezeken nem jutunk eredményre, mi az elkövetkező négy évben is készen állunk a rendszeres együttműködésre. Ha nem jön létre egyezség, akkor nyilván ettől még valamennyi belügyi közalkalmazott meg fogja kapni a tábla szerinti béremelést.

B.J. –...A belügyminiszter nem tudja biztosítani a miniszterelnök úrnak az első 100 napra tett

ígéretét, ami annyit jelent, hogy a Belügyminisztériumban dolgozó mintegy 15 ezer közalkalmazott átlagosan 50 százalékos keresetnövekedésben részesül. Arra nincs felhatalmazása a tárgyaló delegációnak, hogy ezt megígérje munkáltatói oldalon, azt hiszem, nincs felhatalmazás a munkavállalói oldalon sem most, gondolom, hétfőn sem, hogy ettől elmozduljon lefelé. Tehát itt – azt hiszem – a tárgyalások megrekednek.

Balázs László FRSZ –...Akkor most lesz bérfeljesztés, vagy nem lesz? Hiszen a belügyi ágazatban a dolgozóknak jelentős része – úgy tűnik –, hogy igen csak szűk sávban fog bármiben is részesülni. Itt mi azokat az embereket képviseljük, akikkel úgy ültünk le tárgyalni, hogy felhatalmaztak minket arra, mit képviseljünk. Mi ettől nem térhetünk el a felhatalmazásuk nélkül.

... Tehát a belügyminisztérium biztosítja a címeknek az új közalkalmazotti bértábla alapján a létszám- és kategóriaarányos bértömeget. A tábla szerint juttatott bértömegek címek közötti átcsoportosítása nem lehetséges. A szakszervezetek tudomásul veszik, hogy a garantált illetményminimum nem lesz mindenkinél azonos 50 százalékos, hanem ettől egyes közalkalmazottak esetében fölfelé és lefelé is eltérhet. Valamennyi közalkalmazott bérfeljesztésben részesül, akik a megállapodás aláírásáig munkaviszonyban álltak.

T.Z. –... Tehát a Belügyminisztérium azt ajánlja a munkavállalói ol-

dálnak, hogy az itt, egyébként konszenzusra jutott technikai szabályokat írjuk alá. Mi nem fogadjuk el azt az igényt, hogy a Belügyminisztérium területére önmagában átlagosan 50 százalékos béremelést kapjon a tárcához tartozó közalkalmazotti kör. A Belügyminisztérium ragaszkodik az eredeti megállapodáshoz, ragaszkodik a KOMT végrehajtásához, amely azt jelenti, hogy táblaszinten, összességében az átlagos 50 százalékos béremelés a 800 ezer közalkalmazottnak biztosítható lesz. Azonban hétfőn – ez ügyben már meg is egyeztem –, jószolgálati küldöttség érkezik, amellyel akkor önökkel együtt készen állunk erről a bizonyos vitatott diszkrepanciának a további tárgyalására.

B. L. FRSZ – Államtitkár úr, az ön által megismételt munkáltatói állásponttal szemben a munkavállalói oldal egységesen úgy foglalt állást, hogy ennek a bértárgyalásnak csak a belügyi ágazatra vonatkozó közalkalmazotti, átlagos 50 százalékos béremelés lehet az alapja. Mi szakszervezeteként a végső döntést, ki az országos választmány, ki az országos tanács szintjén egy testületi döntésben fogalmaztuk meg. Mi ettől a testületi döntéstől nem térhetünk el. Amennyiben új ajánlata van a munkáltatói oldalon, újra össze kell hívni ezt a testületet, újra meg kell tárgyalnunk, tehát a jelen bértárgyalások ennél az oknál fogva itt részünkről megrekednek számítanak.

B.J. – Tájékoztatjuk a munkáltatói oldalt, hogy a mai napon sajtóközleményben a nyilvánosság-hoz fordulunk, amiben közöljük, hogy a Belügyminisztérium területén megrekedtek a bértárgyalások. Szeretném megerősíteni, hogy az oldal úgy érzi, mindaddig nem is

érdemes újból tárgyalóasztalhoz ülni, amíg a munkáltatói oldal nem mozdul el az átlag 37,5 százalékos ajánlatától.

Augusztus 5-én folytatódtak az érdekegyeztető tárgyalások a Belügyminisztériummal.

B.J. – ... Ilyen mértékű béremelés az elmúlt 100 évben nem volt, ezt tudomásul vettük, ezt üdvözljük, de ebből mi is szeretnénk részesülni. Ha most csak ezt a béremelést kapjuk meg, ezt a 37,5 százalékot – mert a alkalmazotti kedvezmény egy más ügy –, akkor megint az utolsók leszünk a rangsorban. Önöknek kell kiállni a munkavállalók elé és azt mondani, hogy ti azért kaptátok ezt a keveset, mert nektek nincsen csak középfokú végzettségetek, vagy az A-tól D-ig vagytok besorolva. Azt egyetlen szakszervezet sem fogja fölállalni, hogy ezzel indokolja, miért fogadta el.

... A munkáltatói oldal a jelenlegi béremelést – ha a munkáltató elfogadja – két ütemben tudja elfogadni. Az első ütem, amikor kiadunk egy megállapodást, ami semmi másról nem szól, mint a 37,5 százalék elosztásáról, és ez a preambulumban szerepel is. Ugyanebben a megállapodásban a Belügyminisztérium vezetése kötelezettséget vállal arra nézve, hogy novemberben a 12,5 százalékot – miután megszerezte a korrekciós alaphól – szeptember 1-ig visszamenőleges hatállyal a munkavállalók rendelkezésére bocsátja.

Pál Tibor politikai államtitkár – Elfogadható számunkra, hogy ágazati szinten az alkalmazotti kedvezményen túl tehát 37,5 százalékos béremelés az, amit tudunk biztosítani. A másik részén két pontban szeretnénk módosítani. Az egyik az, amit itt korábban elmondtunk és egy kicsit hasonlít ahhoz, amit a munkavállalói oldal mondott. Ez pedig az, hogy kezdeményezzük a korrekciós alaphól a különbözet finanszírozását. A második a no-

Megállapodás

amely létrejött a Magyar Köztársaság Belügyminisztere, valamint a BÉT munkavállalói oldalát alkotó szakszervezetek (továbbiakban: felek) között a költségvetési törvény módosításáról szóló 2002. évi XXIII. törvényben foglalt, a közalkalmazottak illetménytáblázatának változtatásával kapcsolatos rendelkezések végrehajtására.

A felek megállapítják, hogy:

A belügyi fejezeten belül a közalkalmazotti illetményemelés elmarad az 50%-tól, a jelenlegi információk alapján várhatóan 37,5% átlag körül alakul, melyet a szakszervezetek tudomásul vesznek, de nem fogadnak el.

A felek megállapodnak, hogy:

1. A Közalkalmazottak Országos Munkaügyi Tanácsa által 2002. július 17-én kiadott ajánlás értelmében a támogatási összegek kizárólag illetményemelésre (alapbéremelésre), valamint az illetményarányosan fizetendő pótlékok megnövelésére fordíthatók.

2. Az elosztás elvei a közalkalmazottakat foglalkoztató belügyi munkáltatóknál az érintett szakszervezetekkel együttműködve kerüljenek megállapításra.

3. A közalkalmazotti béremelés differenciálási elveiről kizárólag az érintett munkahelyi érdekegyeztetés keretei között, az országos (helyi), valamint területi szakszervezetekkel egyetértésben lehessen csak megállapodni.

4. A Belügyminisztérium biztosítja a Címeknek az új közalkalmazotti bértábla alapján a létszám- és kategóriaarányos bértömeget. A tábla szerint juttatott bértömeg Címek közötti átcsoportosítása nem lehetséges. A szakszervezetek tudomásul veszik, hogy az illetmények emelkedése nem lesz mindenkinél azonos mértékű. A Belügyminisztérium garantálja, hogy valamennyi közalkalmazott béremelésben részesül.

5. A béremelési tárgyalásokat a felek országos (helyi) és területi szervei folytatják le. A jelen megállapodás megkötését követően az érintett szakszervezetekkel legkésőbb – országos szinten – 2002. augusztus 5-től, területi szinten pedig augusztus 12-től meg kell kezdeni az egyeztetést. Az egyeztetéseket augusztus 31-ig kell befejezni.

6. A felek megállapodnak abban, hogy október 15-ig az illetményemelés átlagosan 50%-ra történő kiegészítéséről további tárgyalásokat folytatnak.

7. A Belügyminisztérium vállalja, hogy a fejezeti szinten számított átlagos 50%, valamint a tényleges béremelési átlag közötti különbözet finanszírozását kezdeményezi a kormány korrekciós alapja terhére.

8. A jelen megállapodást az aláírás napjától kell alkalmazni.

Budapest, 2002. augusztus 5.

vember hónapról szól, itt nem tudnánk kötelezettséget vállalni, mint ahogy a munkavállalói oldal szeretné. Ezért javasoljuk a 2. pont-ra, hogy november hónapra, ismerve a béremelés valós mértékét, mennyi a közalkalmazott, vagy mennyi az alkalmazotti kedvezményrel és a béremeléssel együtt a mérték, november elején a különbözet biztosításának lehetőségéről folytatjuk az egyeztetést.

B.J. – Semmiképpen sem tudjuk az alkalmazotti kedvezményt befogadni, pontosan azért nem, mert nemcsak a közalkalmazottakat illeti meg, hanem mindenki mást, aki ebbe a körbe tartozik. Éppen ezért a közalkalmazotti bérfejlesztéshez hozzászámítani nem célszerű és nem korrekt.

... Nem értem, hogy miért fél a munkáltatói oldal kimondani a valóságot. Lehet, hogy nem politikus kimondani, hogy ez 37,5 százalék, de ez a valóság. Na most már azért annyira felnőtt embereknek kellene kezelni itt ezt a kilenc szakszervezetet és a mögötte lévő 15 ezer közalkalmazottat, hogy öt percen belül kiderül az egészről a turpisság. Ha kell, 24 órán belül idehívjuk az összes titkárunkat és elmondjuk, hogy ennek mi a története, vigyétek le: ezért szól így ez a megállapodás. Miért nem meri kimondani a munkáltatói oldal, hogy jelen pillanatban az ágazatban nincs meg ez a pénz? Ez korrekt, mi fölajánljuk a korrektségünket, akkor ezzel szemben azt várjuk el, hogy ebben a papírban is korrektül legyen leírva.

P.T. – Ugye, ha jól értem, akkor bekerül a 37,5 százalék, de azért hadd maradjon, hogy elmarad az 50 százaléktól és jelenleg 37,5 százalék, legalább ennyi kompromisszumot tessék már kötni. A többit pedig el tudom fogadni.

B.J. – ... Én azt hiszem, hogy mi most, a mai napon nem kívánunk sajtóközleményt kiadni, mert nem tudunk mást mondani, mint elküldjük ezt a megállapodást a sajtónak.

Közlemény

Megrekedtek a bértárgyalások a Rendőrségen. Mai napon a Rendőrségi Érdekegyeztető Tanács ülésén nem született megállapodás a munkáltató és a munkavállalókat képviselő szakszervezetek között.

Az új közalkalmazotti bértáblára való beállítás után fennmaradó differenciálható összeg elosztásának elveiben a két fél álláspontja nem közeledett egymáshoz.

A munkáltató a teljes differenciálható összeg elosztásának elvét magának tartaná fenn, ami a szakszervezetek számára elfogadhatatlan.

A megállapodás érdekében a tárgyalások későbbi időpontban folytatódnak.

Nézeteltérések a rendőrségen

– A két fél véleménye annyira eltért egymástól, hogy nem tudtunk megállapodást kötni – tájékoztatt a RÉT ülést követően Dávid Tibor ügyvivő. – A szeptember 1-től az új bértáblára beállást garantálja a törvény, erre fedezetet biztosít a központi költségvetés. Mivel minden idők legnagyobb bérfejlesztéséről beszélhetünk – és ezt a szakszervezet is elismeri –, így jelentős összeg marad további béremelésre. A rendőrségen a 8700 közalkalmazottra átlagosan 15745 forint jut személyenként a beállást követően. Lehet, hogy valakinek a beállítás önmagában 40 százalékos bérnövekedést hoz, másnak esetleg semmit, mert már magasabb a bére az új illetménytáblában meghatározottnál. A rendőrségen az elosztásra felhasználható bértömeg feletti rendelkezés jogát a munkáltató magának tartja fenn. Az FRSZ-nek az a véleménye, hogy a differ-

enciálható összeg 60 százalékát súlyozottan mindenkinek meg kell adni és csak a megmaradt 40 százalék lehet differenciálható a területi szerveknél, megyei főkapitányságokon.

– Vagyis a közel 16 ezer forint 60 százalékát mindenki megkapná?

– Nem. Az egy személyre jutó bér 60 százaléka úgy 9600 forint, de ezt nem azonosan kapja meg minden közalkalmazott, hanem a bérkategóriája szerinti arányban. Az illetménytáblának az a filozófiája, hogy az alacsonyabb képzettségűeknek alacsonyabb jövedelmet biztosít, 10 osztályból és 14 fokozatból áll a tábla. Egy A osztályba tartozó takarítónő, kezdőként az A/1 kategóriában 50 ezer, az A/14-ben 69 500 forint illetményt kap. Az F osztályba tartozó diplomás 100 ezertől 162 ezer forintig kaphat a fokozatának megfelelően. Itt a súlyozott azt jelenti, hogy a táblára eső bér 60

Dávid Tibor: Azt szeretnénk elérni, hogy az elosztásnál a vezetői szubjektivitás a lehető legkisebb legyen

százaléka. Természetesen az F kategóriába tartozóknak többet jelent, mint az A kategóriájúaknak. Így jött ki a rendőrségen 37,5 százalékra bérnövekedés is.

– A szakszervezetek elfogadják, hogy a magasabb képzettségűeknek magasabb bér jár.

– Ezt elfogadjuk, mert a bérek valóban összetorlódtak a minimálbér emelésekkel. Ha 60 százalékban garantáltan megkapja mindenki a ráeső bért, a maradék 40 százalék differenciálható. Ebből lehet az alacsonyabb A, B, C, kategóriákba tartozókat preferálni, vagy azokat, akik a táblára beállítás során nem jutottak béremeléshez. De ezt már helyileg kell eldönteni. Az ORFK-val személyre szólóan nem tudunk megállapodni, csak bérekről, fokozatokról és kategóriákról beszélhetünk. Azt szeretnénk elérni, hogy az elosztásnál a vezetői szubjektiv-

itás a lehető legminimálisabb legyen.

– És mit akart az ORFK, mint munkáltató?

– Azt akarta, hogy az egész

összeget leadja a területi szerveknek és ott a helyi vezetők, a főkapitányok osszák el. A rendőrségen átlagról beszélünk, pedig ha megnézzük a számokat, akkor van olyan főkapitányság, melyeken jobban fizették a közalkalmazottakat, ott az illetménytáblára beállítás kevesebb pénzt visz el, és több marad differenciálásra, mint ahol a tábla alatt voltak a fizetések. Így van, ahol 31 ezer forint a differenciálható összeg, van ahol csupán 7 ezer. A differenciálás elveiben nem tudtunk megegyezni.

– Sokan igazságtalannak tartjuk, hogy a belügynek csak 37,5 százalék jutott az 50 százalékos béremelés helyett.

– Mert itt mindössze 9 százalék a felsőfokú végzettségű közalkalmazott. A dolgozók 91 százalékának középfokú vagy alacsonyabb végzettsége van. Az illetménytábla logikájából eredően, ahol zömmel felsőfokú végzettségűek dolgoznak, több bért kapnak. Éppen ezeknek az igazságtalanságoknak a korrigálására van egy 2,5 milliárdos korrekciós keret. Kezdeményeztük, hogy a minisztérium vezetése a táblára beállást követően kérje meg az 50 százalék és a tényleges béremelkedés közötti különbözetet a korrekciós alaphól.

Utójáték

A megrekedt, illetve a szakszervezetek számára elfogadhatatlan eredménnyel zárult tárgyalások után Salgó László országos főkapitány augusztus 22-én összehívta az érdekképviselőket. Az újabb tárgyaláson elfogadta a szakszervezetek javaslatát.

A megállapodás szerint az új közalkalmazotti illetménytáblára beállítás után fennmaradó bértömeg 60 százalékát kötelezően kiosztják a közalkalmazottak között, a további

40 százalék differenciálható a helyi szakszervezeti tisztségviselők bevonásával.

A Belügyi Érdekegyeztető Tanács ülésén, szeptember 3-án kiegészítették a megállapodást. A szakszervezetek harcának eredményeként minden közalkalmazottnak további 4167 forinttal emelkedett a bére, és a belügyi átlagos béremelés 37,5 százalékról 44,6 százalékra növekedett.

MEGÁLLAPODÁS – KIEGÉSZÍTÉS

amely létrejött a Magyar Köztársaság Belügyminisztere, valamint a BÉT munkavállalói oldalát alkotó szakszervezetek (továbbiakban: felek) között a 2002. év szeptemberi közalkalmazotti illetményemelésre, a kormányzati korrekciós alaphoz biztosított kiegészítő béremelés elosztására.

Felek megállapítják, hogy:

a felek között 2002. augusztus 5-én létrejött megállapodás 7. pontja alapján vállalt kötelezettségét a Belügyminisztérium teljesítette, melynek alapján a kormány a korrekciós alaphoz 217,5 Millió Ft-ot (167,8 Millió Ft személyi juttatás, 49,7 Millió Ft járulékok három hónapra) biztosított.

E megállapodás alapján – a jelenlegi információk szerint – a szeptemberi közalkalmazotti illetményemelés várható mértéke a belügyi fejezeti szinten átlagosan a korábbi 37,5%-ról 44,6%-ra emelkedik.

Felek megállapodnak, hogy:

1. A fenti összeg egységesen – személyre szóló differenciálás nélkül – fejkvóta alapján, 4167 Ft/fő/hó mértékben kerül kiosztásra.

2. E megállapodás szerinti kiegészítő bérfejlesztésnek is a 2002. október 5-ig esedékes fizetésbe be kell épülnie.

Budapest, 2002. szeptember 3.

A főigazgató

A legjobb megállapodás

Elterjedt, hogy a legjobb megállapodást a BM Központi Gazdasági Főigazgatóságon kötötték a szakszervezetek. Meg is kérdeztem Meichl Géza főigazgatót, hogy ő is olyan jónak tartja a közalkalmazotti bérek elosztását, vagy udvarias férfi lévén engedett?

– Hogy tartalmilag ez a megállapodás a legjobb vagy nem, azt nem tudom megmondani, hiszen a többi közül csak néhányat ismerek. A munkáltató és a munkavállaló érdekképviselői, illetve széles tömegei részére elfogadható, viszonylag rövid idő alatt létrehozott megállapodás, tehát egy jó megállapodás, abban biztos vagyok.

– Azt hallottam, hogy a munkavállalók számára nagyon jó, de miért jó a munkáltatónak?

– Azért jó a munkáltatónak, mert a munkavállalónak jó. Azért e mögött a formai válasz mögött vannak tartalmi elemek, mégpedig az, hogy jó alapot teremt ahhoz a munkabékekhez, amely egy ilyen szervezetnél, mint a miénk, rendkívül fontos. Persze egy konszenzusos bérmegállapodás ennek csak egy eleme. A másik a kollektív szerződés, ami itt évről évre módosul. Amint az egyik szerződés megkötött, máris a másikon dolgozunk. Ilyennek gondolom a mostani közalkalmazotti béremelést is, amit végre bérrendezésnek is mondhatok, mert itt egy jelentős összeg felosztásáról volt szó.

– Ami százalékban kifejezve sem hasonlítható a szokásos béremelésekhez.

– Kicsit szerencsétlen dolog volt az a számháborúsdí, ami akörül folyt, hogy az 50 százalékot hogyan értelmezzük... Egy biztos, hogy ez egy igen markáns béremelés volt, ami bérrendezésnek minősíthető.

– Úgy tudom, hogy a főigazgatóságon eléggé alacsonyok voltak a

keresetek, sokan dolgoztak minimálbérért.

– Ez a foglalkoztatási szerkezetből következik, mint az is, hogy nálunk az 50 százalék nem 50 százalék, hiszen dolgozóink zöme alacsonyabb illetménykategóriába van besorolva, segéd munkások, takarítók, szakmunkások, konyhai alkalmazottak. Ebben a bérrendezésben a közalkalmazotti illetménytábla szerepe megnőtt. Elfogadjuk azt, hogy az új közalkalmazotti illetménytábla valamiféle igazságos, konszenzusos elosztást tükröz. Ha mi a saját elosztásunkban az illetménytábla elveit követjük, akkor a jogalkotó szándéka szerint járunk el, és úgy, ahogy az országos érdekegyeztetésen megállapodtak.

– A bértáblára beállítás kötelező volt.

– Igen, és az ezen felül fennmaradt bértömeg volt osztható. Az itt dolgozók közel 50 százaléka volt az új tábla fölött. A beállítás valamivel többet, mint 5 ezer forintot jelentett átlagban személyenként. Az eddigi fizetésekhez mérten a fizetés emelkedésének a mértéke jelentős szórást mutat, tizenegy és száz százalék közötti volt.

– Van, akinek megduplázódott a fizetése?

– Igen, megduplázódott, de olyan is van, akinek csak 11 százalékot emelkedett.

– Miért nem az alacsonyabb bérűek kapták meg az 50 százalékot, hiszen sokan annyira keveset keresnek, hogy abból képtelenség megélni? Vagy miért nem kapta meg

Melich Géza szerint a mostani béremelés inkább bérfejlesztésnek mondható

mindenki – ahogy legtöbbször számítottak rá – az 50 százalékot?

– Az egyik oka az új illetménytábla; és az országosan valóban 50 százalékos béremelés tudatosan, országos szintű érdekegyeztetés által jóváhagyottan elsősorban a felsőfokú végzettségű közalkalmazottakat preferálta. Országosan a magasabb képzettségűek bére volt legjobban elmaradva. A belügynek a sajátossága, hogy viszonylag kevés a felsőfokú végzettségű.

– Ezért lett a BM-nél az 50 százalékos 37,5 százalékos?

– Végül is igen. A BM-foglalkoztatás struktúrája olyan, hogy a magasabb végzettséget követelő beosztásokat hivatásos állományúak, illetve köztisztviselők töltik be.

– Milyen lehetőségük maradt a szakszervezeteknek, hiszen egy sor dolog eleve meghatározott volt?

– Új módon zajlott az érdekegyez-

tetés a Belügyminisztériumban, tudniillik a BÉT most nem állapodott meg olyan kötelező irányelvekben mint az elmúlt évek bérelosztásánál szokott, hanem rábízta a helyi érdekegyeztetőkre a konkrét megállapodást. Ez az a momentum, ami ennél a szervezetnél jól, gyorsan és konszenzusosan sikerült.

– Mit tartalmaz konkrétan ez a megállapodás?

– A lényege az, hogy viszonylag szűk sávban mozog a munkáltatónak a szabad mérlegelésére bízott összeg, a rendelkezésére álló pénz nagy részét mindenkinek azonosan és nem differenciáltan osztottuk el. Nálunk több mint ezer közalkalmazott dolgozik. A rendelkezésre álló összeg 20 százalékát oszthatta el a munkáltató differenciáltan.

– A 80 százalékot pedig mindenki megkapta.

– Igen, de ez nem függött a

fizetéstől. Az alacsonyabb és a magasabb fizetési kategóriákba tartozók egyaránt megkapták a 15 ezer forint emelést a bértáblára beállást követően. Ez eltolta az arányokat az alacsonyabb keresetűek javára, vagyis százalékosan magasabb emelésben részesültek az alacsonyabb kategóriába tartozók, mint a magasabb keresetűek.

– Mit szóltak a vezetők ahhoz, hogy csak a bértömeg 20 százalékával rendelkezhetnek a megállapodás szerint?

– A munkáltatók nyilván minél több szabadságot szeretnének, az érdekképviselők pedig minél kevesebb munkáltatói szabadságot, és minél több garantált, automatikus béremelést. A két szélsőség között kompromisszumot kell keresni. Évről évre egyezkedünk, az én gyakorlatomban ezt azt eredményezte, hogy kirívó béraránytalanságok nem voltak.

– Azt látom a megállapodásban, hogy a KGF-en 34,4 százalék volt a béremelés, ebben nincs benne a kormány korrekciós alpjából pótlólag kapott személyenkénti 4167 forint?

– A pótlólagos fizetésemeléssel közel 40 százalékra emelkedett az átlagos fizetésemelés mértéke.

– Nagy vita volt a megállapodásnál?

– Vita volt, de nem volt nagy. Vita volt arról, hogy a fizetésemelés elosztásánál milyen „technikákat” alkalmazunk. Vagy a belügynél eltöltött szolgálati időt honoráljuk-e automatikusan... Szerintem a bértáblában a kötelező előresorolással ez rendezve van. Ettől a javaslattól el is álltak az érdekképviselők. Remélem, ez a fizetésrendezés a közalkalmazottak elégedettség érzését váltotta ki. De erről az érdekképviselőknek kell meggyőződni a tagjaikkal folytatott beszélgetéseken és a további eredményes együttműködés érdekében esetleg tájékoztatni róla a munkáltatói oldalt.

A főigazgatóval folytatott beszélgetésünket végighallgatta dr. Tepliczky Miklósné Márta, aki nemcsak a KGF dolgozóit képviseli, hanem mondhatnánk a közalkalmazottak terheit is a vállán cipeli. Nem is emlékszem olyan eseményre, ahol lehetőség adódott, és Márta nem szólalt meg a közalkalmazottak érdekében.

– Az év eleji béremelés tárgyalása előtti és utáni éjszaka aludni sem tudtál az idegességtől, pedig a szakszervezet érdeme, hogy az ígért 8 százalék helyett 15 százalékot kaptak a közalkalmazottak. Most elégedett vagy?

– A megállapodásunkkal igen. Többen is kerestek, hogy milyen megállapodást kötöttünk, mert híre ment még a megyékben is. Egyes helyeken rosszul értelmezték a főkapitányok a BÉT és a RÉT ülésen kötött megállapodást. A BM KGF is megkapta a 37,5 százalékos bérfejlesztést, ez persze nem azt jelenti, hogy mindenkinek ennyi jutott, hanem volt, aki 60 százalékot vagy többet kapott, volt, aki 9 százalékot. Nálunk a 1061 közalkalmazottra leosztva 25 ezer forint jutott személyenként. Ebből le kellett venni a bértáblára emeléshez szükséges összeget, ami több mint 5 ezer volt, maradt 19 ezer forint. Ennek a 80 százalékát megkapta minden közalkalmazott. Fennmaradt körülbelül 4 ezer forint, amit a

A tisztségviselő

Az érdekképviselések akarata érvényesült

vezető saját hatáskörében osztott el. Ebből a 20 százalékból a főigazgató visszatartott ezer forintot olyan célra, ha valahol nézetkülönbségek vannak a szakszervezetek és gazdasági vezetők között, akkor még ezzel a pénzzel áthidalhatja. Tehát 2800 forint jutott differenciálásra, de erről is a helyi tisztségviselők bevonásával döntöttek az osztályvezetők. Volt, aki kapott 500 forintot, más 6800 forintot vagy semmit. Természetesen előfordultak szélsőséges esetek, voltak igazságtalanságok, de az összes közalkalmazott béremelését külön megnézni, az emelés mértékének indokoltóságát ellenőrizni képtelenség lett volna. Ezért döntöttünk úgy, hogy mindenki kapja meg a 80 százalékot, és a fennmaradó összegről a helyi tisztségviselő bevonásával döntsön az osztályvezető. Ezt korrektnek tartottuk mi és a munkáltató is. Úgy érzem, mindenki megelégedésére szolgált.

– Vagyis szerinted is jó volt ez a megállapodás?

– Igen, elégedett vagyok vele. A megállapodás előtt összeültünk az BRDSZ és a FRSZ tisztségviselőivel, hogy megállapodjunk az elosztási elvekben. Mondhatnám, ahány tisztségviselő, annyi elképzelés volt. Első körben nem is tudtunk megegyezni. Később tisztáztuk az elosztási elveket, és abban maradtunk, hogy 20 százalék kerül a bértömegből a munkáltató hatáskörébe, 80 százalékot pedig mindenki azonosan kapjon meg. Meg kell mondanom, hogy a gazdasági főigazgató nagyon korrekt volt. Nyilvánvaló, hogy a munkáltató fordítva képzelhette el az elosztást, de a főigazgató úr belement abba, hogy az

érdekképviselések akarata érvényesüljön. Ez a személye iránt nagy szimpátiát váltott ki a közalkalmazotti állomány körében.

– Ti kivettetek mindent a gazdasági vezetők kezéből?

– Zárójelbe téve, igen, de úgy ítélem meg, hogy nagyon jól döntött a munkáltató, amikor elfogadta a szakszervezet javaslatát. Korábban ilyen nagyarányú béremelés nem volt. Az előzőnél, amikor 8-ról 15 százalékra tornázta fel a szakszervezet, másképp volt a bérelosztás. Most a BÉT-ülésen a szakszervezeti oldal egységesen foglalt állást abban, hogy az elosztásról helyi szinten döntsenek.

– Végre azt érzed, hogy elismerést kaptak a közalkalmazottak?

– Végeztem egy kis közvéleménykutatást a tagjaink körében. Hogy is mondjam: az egyik szemünk sír, a másik nevet. Nevet, mert az év elején még nem volt arról szó, hogy lesz közalkalmazotti béremelés, és nagyon jólesett, hogy lett. De sír, mert nem az ígért 50 százalékot kaptuk meg. Huszonhatod rendű állampolgárnak érzik magukat. A tárcs közalkalmazottai arra számítottak, hogy a jelenlegi bérüknek az 50 százalékát kapják meg emelésként. Arról eleinte nem volt szó, hogy átlagosan emelik a közalkalmazottak bérét 50 százalékkal. A fekete leves a BÉT-ülésen zúdult a nyakunkba, amikor közölték, hogy szó sincs 50 százalékról, mert a belügy csupán 37,5 százalékot kap. De még ez sem jutott mindenkinek, hanem az ágazat egészének az átlag béremelése volt ennyi. Az új bértáblára beállítás nagyon sokat elvitt az A, B, C, kategóriára, a D, E, F, G, H kategóriákban kevesebb (folytatás a 18. oldalon)

A közalkalmazottak

Nem vagyunk elégedettek

A teljes képhez természetesen meg kellett kérdezni az érintetteket, azokat a közalkalmazottakat, akik a belügyminisztériumi keresetükből szeretnék megélni. A gépjárműjavító lakatos műhelyében körénk gyűltek a szak-szervezeti tagok. Még nem tudták, hogy valójában mennyit jelent számukra a béremelés, szeptember második hetében még csak a kimutatást kapták meg róla.

– Egyáltalán nem vagyunk elégedettek – mondta az egyikük, a többiek meg bólogattak. – Ott van kiragasztva a műhely falára, amit a Medgyessy úr ígért, hogy 50 százalék lesz a közalkalmazottnak a fizetésemelés. Én 39 százalékot kaptam.

– Nekünk 25 éves munkaviszonyunk van – mutatott a mellette állóra egy másik kolléga –, ugyanez a véleményünk.

– A másik, hogy nem volt tisztázva, hogyan kapjuk az 50 százalékot,

tisztán...? Mert most a belügy 37,5 százalékot kapott. Aztán mondták, hogy kiegészítik. Nekem 50 ezer forint volt a nettó keresetem. Ebből a pénzből nem lehet megélni.

– Most mennyi lett a fizetése?

– Nem tudom, kaptunk egy papírt, de nem tudjuk abból kiszámolni, hogy mennyi lesz a nettó, mert ha átesünk egy magasabb adósávba, többet vonnak le. Eddig 30 százalékos adót vontak, lehet, hogy ezután 40-et. Még nem tiszta a kép egyikünk előtt sem. A költségvetésnek biztos jó, ha több az adó, hogy mi mennyivel kapunk többet, azt meg nem tudjuk.

– Ha azt számoljuk, hogy a 90 ezernek a 30 százalékát levonják, azt jelenti, hogy eddig kerestünk 50 ezer forintot, most kerestünk hatvanat az "50 százalékos közalkalmazotti béremeléssel".

– Nem tudják elfogadni, hogy átlagban

megvolt az 50 százalékos béremelés?

– Nem nagyon, mert ha megnézzük, itt a műhelyben messze sincs annyi az átlagos emelés.

– Biztos a legkisebb bérnek vették az 50 százalékát. Nekem is van 44 éves munkaviszonyom, nyugdíj előtt állok, eljutottam oda, hogy megkaptam, amit a bértábla előír, a 85 ezer forintot bruttó, fölötté alig. Eddig hazavittem 50 ezer forintot, most 60–70 között.

– Ha nem jön ez a kormány, akkor egy fillért nem kapunk.

– Akkor nem.

– Nahát... Voltak évek amikor egyáltalán nem kaptunk fizetésemelést. Többre számítottunk, de most ennyi jutott.

– A szakmunkásokat is meg kellene becsülni, nem csak a diplomásokat, azok is családot tartanak, tartanának el, ha tudnának. Harmincéves szakmai gyakorlattal semminek nézik az embert...

– Mire mindent kifizetek, 13 ezer forintom marad, tartsam el a családot...

– A fiatalok jártak jól, majdnem annyit emelkedett a fizetésük, mint nekünk. Nem nézik azt, hogy ki mit tesz le. Kint egy kezdő, aki kijön az iskolából, megkeresi a 100–120 ezret, pedig azt sem tudja, melyik szerszám mire való. Ez a sok autó nem azért áll itt, mert rosszul dolgozunk, hanem anyaghiány miatt.

Heves vitába csapott át a beszélgetés. Már nem is csak a béremelésről volt szó, sokkal inkább azokról a gondokról, amelyekkel a napi munka alatt kell megküzdeniük. A BM KGF javító műhelyének dolgozóinak fáj a csalódottság, nyomasztja őket a pénztelenség, a megélhetés gondja. A „elégedettség érzése” helyett a tehetetlenség érzésével viselik az anyaghiányt is, azt, hogy az egyik kocsipéldányul három hónapja áll emiatt az udvaron, vagy hogy időnként tétlenül ácsorognak a javításra váró rendőrségi autók között, mert nincs, amivel kijavítsák.

Az érdekképviselések akarata érvényesült

(folytatás a 17. oldalról)

ez az összeg. Jobban jártak azok, akik az alacsonyabb kategóriákba tartoznak.

– Szeptember első hetében jött a hír, hogy még mindenki kap 4200 forintot a tartalékalapból.

– Jó néven vettük ezt is, de még így sem értük el az 50 százalékot, belügyi átlagban ezzel 45,6 százalék lett a béremelés, a KGF-en viszont csak 37,6 százalék. Vannak olyan munkakörök, ahol nem kell diplomásnak lenni, de nagyon becsületes munkát kell végezni, és el is végzik. A belügyi közalkalmazottak bére a 15. helyen áll a minisztériumok sorában most is. Kiszolgáltartottnak érzik magukat az em-

berek, különösen a 45 év felettiek, akik 25–30 évet eltöltöttek itt, a civil szférába nehezen tudnának beilleszkedni. Az üdülőkből dolgozóknak még az átlagnál is rosszabb a helyzete. Vidéken munkalehetőség nem nagyon van, örültek még annak is, hogy 37–39 ezer forintot vittek haza. Ezzel a helyzettel nem szabadna visszaélni, hogy: jó nekik, ahogy van... Nem jó! A közalkalmazottak kíváncsian várják, hogy október 15-ig a fennmaradó különbözetet megkapják-e. Sértve érzik magukat, kérik és várják a kiegészítést. Bízunk abban, hogy ez a kormány nem tesz különbséget közalkalmazott és közalkalmazott között.

Az új közalkalmazotti illetménytáblázat bértételei

Fizetési

fokozatok

Fizetési osztályok

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
1.	50 000	56 000	58 000	60 000	70 000	100 000	105 000	107 000	120 000	132 000
2.	51 500	58 000	60 300	62 400	72 800	104 000	109 000	114 000	127 200	140 500
3.	53 000	60 500	62 600	64 800	75 600	108 000	113 400	120 400	134 400	148 400
4.	54 500	62 700	65 000	67 200	78 400	112 000	117 600	126 900	141 600	156 400
5.	56 000	65 000	67 300	69 600	81 200	117 000	122 900	133 300	148 800	164 300
6.	57 500	67 200	69 600	72 000	84 000	122 000	128 100	139 800	156 000	172 300
7.	59 000	69 400	71 900	74 400	86 800	127 000	133 400	146 200	163 200	180 200
8.	60 500	71 700	74 200	76 800	89 600	132 000	138 600	152 700	170 400	188 200
9.	62 000	73 900	76 600	79 200	92 400	137 000	143 900	159 100	177 600	196 100
10.	63 500	76 200	78 900	81 600	95 200	142 000	149 100	165 600	184 800	204 100
11.	65 000	78 400	81 200	84 000	98 000	147 000	154 400	172 000	192 000	212 000
12.	66 500	80 600	83 500	86 400	100 800	152 000	159 600	178 500	199 200	220 000
13.	68 000	82 900	85 800	88 800	103 600	157 000	164 900	186 000	207 600	229 200
14.	69 500	85 100	88 200	91 200	106 400	162 000	170 100	193 500	216 000	238 500

*És nem vesz rajtunk erőt a halál.
Nem halljátok imádku a sírály jaját,
S a pulton megtörtő hullám zaját;
Hal virág lélegzett, fejét virág
Nem emeli az esős szélbe már;
Bár nincs eszük, s fekiusznak mezeven,
Lényegük általán a százszorszépeken,
S nap felé tör, amíg csak a nap áll,
És nem vesz rajtunk erőt a halál.*

(Dylan Thomas)

FÁBIÁN ÁGOTA

a Független Rendőrszakszervezet főtítkárára, a Pesti Waldorf-pedagógiai Alapítvány kuratóriumának elnöke, 2002. augusztus 21-én hajnalban letette földi életének minden terhét és örömét. Mindössze 48 év adatott neki.

Életművének elismeréseként a Magyar Köztársaság Rendőrsége saját halottjának tekintette. Hamvainak 2002. szeptember 4-én 15.00 órakor a Rákoskeresztúri Új Köztemető szóró parcellájában adtuk meg a végtisztességet.

Szeretetteljes lényének emléke családtagjaiban, barátaiban és mindazokban, akiknek ismerniük megadatott Öt, tovább él.